

for det ærebe Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds derfor heller ikke har kunnet høre eller tage Hensyn til dengang. Som de nu foreligge, ser det ud, som om der ikke var Grund til at gjøre dette Skridt, men derom kunne Meningerne være høist forskellige, og det kan godt være, at Rigsdagen vil have en anden Mening om denne Sag, end den ærebe Minister og hans Sagkyndige have. Jeg tænker mig, at der i en saadan Ministeransvarlighedslov ligeoverfor store økonomiske Spørgsmaal kunde indeholdes Bestemmelser, som gif ud paa at sige, i hvilke Tilfælde Rigsdagen ufravigelig skulde indkaldes for at tage Beslutning om slige Forhold. I en Tid som denne, hvor der ved Universitetet læses, at der kan gives provisoriske Finantslove, maa vi være mere og mere opmærksomme paa at faae det hele finantsielle Forhold mellem Rigsdagen og Regjeringen klar, og jeg vilde ønske, at der iblandt Andet af denne Sags Behandling maatte komme det Resultat ud, at dette Thing eller dette Things Flertal opfordrede Regjeringen til i næste Samling at forelægge et Lovforslag om denne Ministeransvarlighed. Men jeg vil tillige sige, at jeg vil raade Flertallet her i Thinget til at forberede sig paa, hvis en saadan Lov ikke kommer frem fra Regjeringens Side, da selv at forelægge et saadant Forslag. Det forekommer mig, at det længe nok har staaet i Grundloven, at en saadan Lov skal gives, til, at der er Opfordring baade for Regjeringen til at fremme denne Sag og for Thinget til at gjøre denne Forbring. Men kan man ikke formaa Regjeringen dertil, hvorom jeg ikke har nogen Formening, finder jeg, at de, der ville styre heri Thinget, maa sørge for at fæste Thinget en gunstigere Stilling, forsaavidt det staaer til dem, overfor slige Overgreb som dem, hvormed der trues fra anden Side. Jeg anser dette for et langt vigtigere Spørgsmaal end en Rigsretsanklage; jeg trænger ikke til at faae en Dom af en Rigsret for, hvad der er Grundlovens Mening. Den kan jeg ligesaa godt give mig selv, og den kan dette Thing give sig selv, uden at behøve en Veileðning i saa Henseende. Dette Thing har for kort Tid siden taget en Beslutning angaaende et Forhold, som var bragt frem her; denne Beslutning gif ud paa, at man lod sig nøie med sin egen Menings Udtalelse om dette Punkt og dermed lod Sagen falde, da man i det Hele taget — rimeligvis er det en Anskuelse, der ikke blot gjælder for mig, men ogsaa andeskeds — mente, at det kunde være meget vanffelligt at forudsæ, hvorledes en saadan Sag kunde komme til at falde ud, naar den gif videre. Det forekommer mig, at man her kan gjøre det Samme. Saalænge der ikke er fket en Grundlovsforandring, mener jeg, at der ikke er nogen anden Vej at gaa for dette Thing. Saaledes er min Betragtning af de konstitutionelle Midlers Betydning, der for Dieblisset haves efter den nu gjældende Grundlov, og derfor skulde jeg nødig

være med til at gjøre slige Skridt; men det er, som jeg før sagde, en anden Sag, at jeg kan følge Veileðere eller Ansørere, naar de tro, at dette er nødvendigt for at faae gjort klart, paa hvor daarlig en Jod det staaer til med vor virkelige politiske Indflydelse, og naonlig med Folkethingets Indflydelse paa Bevillingsmyndigheden i det Hele taget.

Sall: Jeg begjærede Ordet igaar, da Rigsdagsmanden for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) udtalte sig, idet der nemlig i hans Fremstilling forekom forskellige Ytringer, som baade ved deres Form og Indhold forekom mig at kunne give rig Anledning til Tilsvær; men jeg tilstaaer at nu, efterat et Døgn er forløbet, og efterat det umiddelbare Indtryk af denne Udtalelse saaledes er sounken noget hen, er der en Del af det, der blev anført fra den ærebe Rigsdagsmands Side, som ikke forekommer mig i og for sig at have en saadan Betydning, at jeg vilde finde det rigtigt nu at komme tilbage til en fornyet Forhandling derom. Jeg skal derfor denne Gang indskrænke mig til nogle meget korte Bemærkninger og Betragtninger. Den ærebe Rigsdagsmand viste en stærk Tendents til, om jeg maa bruge et vulgært Udtryk, at ville ransage mit Hjerte og Nyre ved at paataage sig at ville forklare, hvad der havde været min levende Rante og mit bestemmende Motiv. Dette er nu en forkastelig Vej at gaa, og jeg tvivler ikke paa, at den ærebe Rigsdagsmand vilde være meget ilde tilfreds, dersom man ligeoverfor ham vilde forsøge at gaa den samme Vej. Det er saa meget mere forkasteligt i nærværende Tilfælde, som jeg jo gjentagende har udtalt og bestemt har erklæret, at den Grund og den eneste Grund, som var tilstede for, at Spørgsmaalet om Theatrets Fuldførelse ikke kom frem under sidste Samling af Thinget, var den, at der ikke forelaa og ikke, saalænge Rigsdagen var samlet, kun de tilveiebringes noget Grundlag for noget som helst bestemt Forslag om et Tilskud til den virkelige Fuldførelse af Bygningen for Rigsdagens Vedkommende, og fordi en Hensendelse til Thinget uden en saadan, efter min fulde Overbevisning, vilde have været fuldstændig uforfvarlig, da den med Nødvendighed vilde have ført til en Standsning af Arbeidet i det Hele med de deraf flydende uberegnelige Følger. Dette har jeg sagt, og dette gjentager jeg. Naar den ærebe Rigsdagsmand nu med Hensyn til denne Ytring udtalte, at den efter hans Formening ikke var rigtig, og dertil fræede en Betegnelse, som jeg ikke skal gjentage, fordi jeg ikke ønsker at bringe mere Bitterhed ind i Debatten end nødvendigt, saa tror jeg, at den ærebe Rigsdagsmand selv vil erkende, at det er af den Slags Udtryk, som kun kunne undskyldes, naar de pludselig i Talens Løb undfalde On. Naar den ærebe Rigsdagsmand mener, at det, jeg saaledes udtalte,